

Gra o Izrael – od Napoleona do Hitlera

25 października 2008

W 1807 roku Napoleon zwołał w paryskim Hotel de Wille „Wielki” Sanhedryn, starożytną władzę żydowską. Stało się to po raz pierwszy od czasów starożytności. Debaty trwały od 9 do 13 marca i orzeczono, że wyznawcy judaizmu mogą przestrzegać praw republiki bez sprzeniewierzenia się Torze. Wówczas, po raz pierwszy we Francji, Żydzi otrzymali prawa obywateli Francji, po wiekach przykrych konsekwencji spowodowanych pojawieniem się przekładu łacińskiego Talmudu, prawie tysiąc lat wcześniej.

Natomiast w Polsce, już w 1764 roku, Żydzi odrzucili ofertę Sejmu Konwokacyjnego, który oferował im emancypację, w czasie jednoczesnej likwidacji autonomicznego sejmiku żydowskiego w Lublinie, wówczas jedynej władzy ustawodawczej Żydów na całym świecie. Gminy żydowskie w Polsce, tak zwane „Kahały,” odtąd rządziły się na prawach Talmudu jak małe republiki.

Pierwsza formalna konstytucja dużego państwa w Europie została zatwierdzona w Polsce 3 maja, 1791 roku. Włączyła ona w prawa obywatelskie blisko milionowej „nacji szlacheckiej” mieszczan oraz w słabszej formie chłopów. Żydzi polscy odmówili przyjęcia nowych swobód i nadal woleli rządzić się prawami Talmudu. Natomiast rewolucyjne zmiany w sytuacji Żydów miały miejsce na Zachodzie.

Rewolucyjna wojna amerykańska (1775-1783) przeciwko W. Brytanii była wygrana przez Amerykanów i Francuzów w bitwie pod Yorktown w 1781 roku, w której to bitwie poległo 500 Brytyjczyków, 200 Francuzów i 76 Amerykanów. Do niewoli dostało się 6000 Brytyjczyków. Flota francuska kontrolowała dostęp z morza. Rola Francji była decydująca w klęsce Brytyjczyków. Francja doprowadziła do straty kolonii

brytyjskich w Ameryce Północnej na południe od Kanady.

Rząd premiera William'a Pitt'a w Londynie dokonał odwetu z udziałem masonerii oraz Żydów finansował on i koordynował, za pomocą akcji wywrotowych, wybuch rewolucji w całej Francji. Rozruchy były tak skoordynowane, żeby rozpoczęły się tego samego dnia w całej Francji. Był to początek ludobójstwa setek tysięcy Francuzów. Opisuje to historyk Christopher Dawson w jego dziele „*Gods of Revolution*” i pisze jak masoneria działała jak „zorganizowana religia zła” rewolucji francuskiej.

Bardzo krwawa rewolucja francuska (1789-1799) obaliła absolutną monarchię katolickiego króla za pomocą terroru. Francja prosperowała najlepiej w swojej dotychczasowej historii za czasów króla Ludwika XVI, który zginął na gilotynie 21 stycznia, 1793 roku. Królowa Marie Antoinette była zgilotynowana dziewięć miesięcy później, 16 października, 1793 roku. Kiedy terror osłabł, parlament zatwierdził konstytucję 22 sierpnia 1795 roku. Konstytucję ratyfikowano za pomocą plebiscytu. Za konstytucją głosowało 1.057.000 ludzi, przeciw konstytucji oddano 49.000 głosów.

Powstanie monarchistów w Paryżu było pokonane przez Napoleona 5 października 1795 roku. Napoleon dokonał zamachu stanu 9 listopada, 1799 roku i ogłosił rządy Konsula. Rok wcześniej Napoleon dokonał najazdu na Egipt i Syrię w latach 1798-1801. Najazd ten miał niby cele imperialistyczne ale początkiem rzeczywistości był początkiem neo-kolonializmu w imię wolności i haseł oświecenia. Najazd ten spełniał marzenia Żydów.

Wyprawa Napoleona na Bliski Wschód stwarzała nadzieje Żydom na dostęp do Palestyny kontrolowanej przez Turcję. Wówczas nie było jasno i otwarcie określonych żądań stworzenia państwa żydowskiego na Bliskim Wschodzie. Napoleon wydawał w Egipcie proklamacje oswobodziciela od jarzma Mameluków, ale jednocześnie chwalił religię muzułmanów.

Rewolucja przemysłowa spowodowała rewolucję ekonomiczną i finansową. Tradycje żydowskie stosowania lichwy i procentu składanego oraz udzielanie kredytów na coraz większą skalę, umożliwiły bankierom żydowskim coraz większe możliwości manipulowania polityką państw europejskich. W. Cleon Skousen opisuje to w książce „The Naked Capitalist” w słowach: „ludzkość jest bezwolną masą na szachownicy międzynarodowej, na której giganci ekonomiczni rozgrywają wojny, rewolucje, spory niby parlamentarne, masowe konfiskowanie mienia, akcje wywrotowe, indoktrynacje, manipulacje, oraz zwykłe oszustwa według ich woli i według machinacji przez nich wymyślonych w celu uzyskania przez nich dominacji nad światem.”

Wielkie wpływy finansistów żydowskich na nowożytną politykę europejską datują się od 1811 roku. Wówczas w Londynie był założony bank N. M. Rothschild & Sons, firma ta jest bankiem inwestycyjnym rodziny Rothschildów. Jest to obecnie firma globalna z 40 filiami na całym świecie. Obecnymi właścicielami kolosa energetycznego „British Petroleum (BP)” są właśnie Rothschild’owie. Już w XIX wieku, prawie wszystkie wojny europejskie były finansowane przez żydowskie banki, szczególnie przez pięciu synów założyciela banku Rothschild’ów.

Wpływy wielkich bankierów żydowskich na politykę międzynarodową miały wielkie znaczenie dla ruchu syjonistycznego, który był nacjonalistycznym ruchem żydowskim w diasporze. Z czasem syjonizm w Europie środkowo-wschodniej był podobny do późniejszych sowieckich ruchów wyzwolenia narodowego. Możliwość posiadania własnego państwa przez Żydów umożliwiałaby bankierom i politykom używanie tego państwa jako niezależnej bazy operacyjnej nie dostępnej dla nie-Żydów i jako miejsce azylu dla skompromitowanych zbrodniarzy żydowskich.

Pozyskiwanie dla ruchu syjonistycznego poparcia ważnych polityków, takich jak Winston Churchill, bardzo wzmocniło możliwości stworzenia państwa żydowskiego. Sam Churchill był

synem brytyjskiego szlachcica i kobiety, której ojciec był Żydem a matka nie-Żydówką. Był on przykładem głębokiej penetracji elity brytyjskiej przez Żydów. Winston Churchill otwarcie twierdził, że jest syjonistą. Wpływy Judaizmu w Anglii wzrastały się już od czasów szerzenia się tam protestantyzmu, który wymagał gruntownego czytania Starego Testamentu.

Ważna rola jaką odegrał Churchill w tworzeniu państwa Izraela, jest m. in. opisana w książce Michael'a Makovsky'ego pod tytułem „Churchill'a Ziemia Obiecana” („Churchill's Promised Land”). Deklaracja Balfour'a z 1917 roku, jest przykładem interwencji politycznej wpływowego bankiera żydowskiego. Była ona zawarta w prywatnym liście brytyjskiego ministra spraw zagranicznych, do głównego syjonisty w Londynie, lorda Waltera Rothschild'a. Deklaracja ta stwierdziła, że rząd brytyjski popiera stworzenie w Palestynie ojczyzny Żydów, zgodnie z życzeniami syjonistów, mimo tego, że wówczas Palestyna należała do Turcji.

Brytyjczycy zastrzegali się, że deklaracja ta również gwarantuje prawa cywilne i religijne nie-żydowskich mieszkańców Palestyny. Jednocześnie stwierdzili, że deklaracja ta nie ma być podstawą do jakichkolwiek zmian w stanie prawnym Żydów w innych krajach.

Nie wszyscy wpływowi Żydzi angielscy popierali Deklarację Balfour'a. Deklaracja ta, według niektórych historyków miała być wynagrodzeniem rządu W. Brytanii za udział syjonistów w doprowadzeniu do przystąpienia do Pierwszej Wojny Światowej Stanów Zjednoczonych Ameryki Północnej. Stało się to, kiedy W. Brytania była bliska zapaści ekonomicznej wyczerpana wojną przeciwko Niemcom.

Strata przez Niemcy kredytów od międzynarodowych banków żydowskich, oraz bardzo liczne strajki w Niemczech paraliżowały produkcję w niemieckim przemyśle zbrojeniowym. Strajki te były często inicjowane przez żydowskich działaczy

związkowych i krytycznie przyczyniały się do klęski Niemiec w Pierwszej Wojnie Światowej.

Niemcy chcieli ratować się przerzucaniem wojsk z frontu wschodniego na zachodni i w tym celu zwerbowali Lenina, zamieszkałego wówczas w Szwajcarii, żeby za pomocą rewolucji w Rosji zlikwidować swój front wschodni i móc przerzucać wojska na zachód. Lenin dostał w Niemczech sześć milionów dolarów w złocie, podczas gdy Trocki otrzymał od bankierów żydowskich w Nowym Jorku, dwadzieścia milionów dolarów.

Gdy obaj rewolucjoniści spotkali się w Petersburgu, użyli tych pieniędzy na przekupstwo i zapłatę gangom zbrodniarzy, żeby dokonać puczu bolszewickiego. Wbrew propagandzie bolszewickiej, wówczas robotnicy w Petersburgu byli lepiej opłacani i mieszkali w znacznie lepszych warunkach niż robotnicy w Londynie. Dobrze to opisuje w swoich pamiętnikach Mieczysław Jałowiecki i inni.

Faktem jest, że wówczas w Rosji obydwa ci rewolucjoniści nie byli ani znani ani oczekiwani. Żeby utrzymać się przy władzy bolszewicy musieli stosować okrutny terror, ponieważ ponad 90% ludności była im przeciwna. Natomiast rząd Lenina zwrócił żydowskiemu bankowi nowojorskiemu Kuhn, Lob & Co, na ręce prezesa, J. H. Schiff'a, sto milionów dolarów w złocie, z rosyjskiego skarbu państwowego. Najwyraźniej żydowscy bankierzy nie obawiali się komunizmu, ponieważ mieli nadzieję go kontrolować i manipulować nim dla swoich celów.

W dużej mierze w reakcji na zdominowanie przez Żydów Republiki Weimarskiej, Hitler doszedł do absolutnej władzy. Stało się to dzięki większości 80% głosów wyborców niemieckich w plebiscycie przeprowadzonym 2 sierpnia 1934 roku, po przejęciu przez Hitlera władzy. Wówczas najliczniejszą organizacją faszystowską w Polsce był żydowski „Bejtar”. Żydzi-faszyści salutowali tak jak kiedyś czynili to Rzymianie, a później naziści. Niektórzy członkowie Bejtaru byli ćwiczeni w obozach hitlerowskich.

Objęcie władzy przez Hitlera i jego programy deportowania Żydów z Europy do Palestyny były witane z entuzjazmem przez Bejtar. Z Bejtaru powstały takie organizacje jak Haganah, Likud etc. Liczne akty terroru na terenie Palestyny były organizowane przez byłych członków Bejtaru.

W lecie 1941, Abraham Stern, przywódca „Irgun Zwei Leumi,” do której to organizacji należał późniejszy premier Izraela, Yitzak Shamir, wysłał przez Bejrut, ofertę do rządu w Berlinie z następującą propozycją: „Utworzenia narodowego państwa żydowskiego o ustroju totalitarnym nacjonalistycznym, związanego traktatem z rządem niemieckim, zgodnie z utrzymywaniem i wzmacnianiem przyszłej pozycji Niemiec na Bliskim Wschodzie.” Oferta ta była powtórzona w grudniu 1941. Abraham Stern był zabity przez Brytyjczyków w Tel Aviv’ie w lutym 1942 roku.

Polska prawdopodobnie uratowała od klęski Związek Sowiecki w dniu 26 stycznia, 1939, kiedy odmówiła przystąpienia do Paktu Anty-Kominternowskiego z Niemcami, który to pakt podpisała Japonia w 1936 roku i wkrótce po tym rozpoczęły się walki sowiecko-japońskie. W czasie tych walk odbyły się, największe w historii świata do owych czasów, bitwy lotnicze na froncie rosyjski-japońskim.

Obawa Moskwy przed klęską w wojnie na dwa fronty przeciwko Niemcom i Japonii, dobrze jest opisana przez generała NKWD Pawła Sudopłatowa w jego wspomnieniach wydanych w książce „Special Tasks.” Wówczas Sowietom brakowało ponad 44.000 doświadczonych oficerów Armii Czerwonej wymordowanych w czystkach stalinowskich w latach 1930-tych.

Japonia protestowała przeciw paktowi Ribbentrop-Mołotow w sierpniu 1939 i uznając Hitlera za zdrajcę, rozpoczęła starania o zawieszenie broni z Sowietami. Pakt ten został podpisany 15 września i wszedł w życie 16go, poczym 17 września 1939 roku, Armia Czerwona dokonała inwazji na Polskę. Przy pomocy lewicowych Żydów, Sowietci wymordowali więcej

obywateli polskich na okupowanych przez nich ziemiach polskich niż uczynili to Niemcy do czasu początku wojny niemiecko-sowieckiej z 1941 roku.

We Lwowie w 1939 roku Ben Gurion dostał się w ręce NKWD i był traktowany jako ważny atut w rozgrywkach międzynarodowych, ponieważ Moskwa chciała wykorzystać dla swoich celów żydowskie starania o stworzenie państwa żydowskiego w Palestynie. Fakt ten jest wspomniany w książce Romana Brackman'a pod tytułem: „Israel At High Noon: From Stalin's Failed Satellite to the New Crisis In the Middle East” (ISBN 1929631642), w której autor nazywa Izrael „nieudanym satelitą Stalina.”

Wczesne zabiegi w tej sprawie opisuje generał Sudopłatow, podając szczegóły jak zorganizował on zabójstwo Leona Trockiego oraz jak uzyskał z pomocą Żydów dokładne informacje o budowie amerykańskiej bomby atomowej w ramach „Manhattan Projekt.” Wówczas Robert Oppenheimer (1904-1967), który jest znany w USA jako „ojciec bomby atomowej,” odpowiadał na szczegółowe pytania uczonych sowieckich, takich jak Andrei Sacharow i Igor Kurczatow. Sudopłatow opisuje dokładnie sposób przekazywania tych informacji z USA do Moskwy.

W rezultacie pierwsza bomba eksplodowana przez Sowiety w 1949 roku była bliźniaczo podobna do bomby amerykańskiej, co w krótkim czasie stwierdził wywiad USA. Z tego powodu Robert Oppenheimer wówczas oficjalnie stracił dostęp do państwowych sekretów amerykańskich, a po długich przewodach sądowych w 1953 roku Juliusz i Ethel Rosenberg'owie zostali straceni.

Tak zwane „window of opportunity” czyli „chwilowa szansa” stworzenia państwa Izrael była dziełem Stalina z początkiem Zimnej Wojny, wtedy kiedy Sowiety starały się kontrolować zasoby ropy naftowej i gazu ziemnego na Bliskim Wschodzie i mieć możliwość blokowania eksportu tego paliwa na Zachód.

W tym celu w latach 1944-1948 władze sowieckie za pomocą NKWD dokonały kilkunastu pogromów na terenach państw satelickich i

wypędziły przez „Żelazną Kurtynę” 711.000 Żydów, z których do Palestyny dotarło 321.000 osób, w tym wielu weteranów Drugiej Wojny Światowej. Ludzie ci na rozkaz Sowietów otrzymali czeską broń.

Pierwszy wniosek o uznanie państwa żydowskiego w Palestynie był złożony w marcu, 1947 roku w ONZ przez Andeja Gromykę, oficjalnego reprezentanta Związku Sowieckiego przy Narodach Zjednoczonych. Kampania terroru syjonistów w Palestynie spowodowała koniec władzy Brytyjczyków nad Palestyną w listopadzie 1947. Ostatni z kilkunastu wielkich pogromów w państwach satelickich miał miejsce w Bratysławie, wówczas w Czechosłowacji, w sierpniu 1946 roku. Po stworzeniu państwa Izrael, 14 maja, 1948 roku, Sowiety zaczęły grać kartą arabską w konflikcie palestyńskim, który wkrótce stał się zarzewiem konfliktu na Bliskim Wschodzie.

Jeszcze za życia Józefa Stalina odbyły się pogromy Żydów w państwach arabskich koło 1950 roku, tym razem organizowane przez syjonistów. W sumie w celu zaludnienia Palestyny Żydami, żeby móc stworzyć tam państwo Izrael, wygnano w ich domów ponad milion i ćwierć Żydów z krajów satelickich w Europie i z krajów arabskich w północnej Afryce i na Bliskim Wschodzie. Około połowy tych wygnańców dotarło do Palestyny. Reszta wolała pozostać w Francji lub emigrować do USA i Ameryki Południowej. Tak w dużym skrócie tak przebiegła gra o stworzenie Izraela na przestrzeni okresu od czasów Napoleona do czasów Hitlera i Stalina.

Autor: Iwo Cyprian Pogonowski

Źródło: [Niezależny Serwis Informacyjny](#)